

sulatánál, mely alkalommal a »Babérfa és koldusbot« c. színmű került színre. Működése 35 éves fordulóját 1909. jan. 19-én ünnepelte meg, Szatmáron. Sólyom Lajos így jellemzi: »Egyike volt nemcsak a legszebb, de a legtehetségesebb és legrokonszenvesebb szerelmes, társalgási és hősszínészeknek. Szerepében a nemes előkelőség, kellemes, meleg beszéd, mely szíve rejtekamrájának kápráztató kincseit hozta felszínre, váltak különösen nagy előnyére és kellemes hatást gyakorolt nemcsak az érzékenyebb lelkű férfi, de különösen a női közönségre, mely benne egy igaz férfi-ideál megtestesülését látta.« Főbb szerepei: Gringoire, Odiot Maxime, Romeo, Hamlet, III. Richard, Bakaj András, Bannai Gábor, Lear király, Márton gazda (Sárga csikó) stb. 1910. júl. 1-én nyugalmoban ment. — Első neje: Oroszi Georgette, színésznő. (L. o.) Második neje: Tóvári Anna, énekesnő, sz. 1864. ápr. 26-án. Színipályára lépett 1881. október havában. 1912. máj. 1-én nyugdíjba lépett. Leánya: P. Etel, színésznő, sz. 1884. aug. 10-én, Budapesten. Mint primadonna, előkelő nevet szerzett a vidéken, így elsősorban Pécsen, ahol mindenkor lelkesen ünnepelték.

Petheő Attila (gyöngyösi), színész, sz. 1891. máj. 11-én, Budapesten. Iskoláit Székelyudvarhelyen végezte, majd Rákosi Szidi növendéke lett. 1910-ben a Magyar Színház igazgatósága szerződtette, ahol első szerepe a »Frankfurtiak« c. vígjátékban Jakabka volt. Innen Almásky Endre Szegedre szerződtette, de nemsokára megvált és a Budapesti Színház tagja lett, azután ismét a Magyar Színház kötelékébe lépett. 1914-től 43 hónapig katona volt. 1917. november havában a Belvárosi Színházhoz kapott meghívást, ahol számottevő sikerei voltak. 1922. aug. 31-én innen elbúcsúzott, miután a Nemzeti Színház kötelékébe lépett. Itt október 12-én mutatkozott be a »Kaméliás hölgy« Duval Armand szerepében. Főbb szerepei: Vincze József (Te csak pipálj, Ladányi), Csokonai Vitéz Mihály (Lilla), Széchenyi István gr. (A híd), Domokos Sándor (A házasságok az égen kötötnek), Belizár (Tilla), Pongrácz István (Ötvenéves férfi), Béla (Terike), Ábel (Három csésze tea), A nagyobb fiú (Gyermektragédia), Papp

Ferke (Patika), Pusztá (Buta ember), Gueriot (A negyvenéves asszony), Ervin (Gazdag lány), Adhemar (Váljunk el), Radványi ezredes (Gyurkovics lányok), Szentirmay (Egy magyar nábob), Gedeon (Uj rokon), Benedek (Sok hűhó semmiért), Bassanio (Velencei kalmár), Szepessy Theodor (Déryné ifiasszony), Balázs (Nem élhetek muzsikaszó nélkül), Maréchal (Most jelent meg), Tellheim (Barnhelm Mima) stb.

Pethes Imre (kechkeméti), színész, rendező, a Színiakadémia tanára, a Nemzeti Színház örökös tagja, sz. 1864. december 18-án, Jászárokszálláson, megh. 1924. nov. 14-én, Budapesten. Iskoláit szülővárosában, majd Jászberényben végezte. 1883-ban beiratkozott a jogra, majd bölcsészettani hallgató lett, de egyik fakultáson sem tudta magát beletalálni a tudományok világába. Míg végre lelke vágyait követve, a színművészeti akadémiára ment, ahol azonban még a nagy színész-pedagógus, Szigeti József sem fedezte fel rendkívüli tehetségeit. Elvégezte ugyan az akadémiát, de úgy tanárai, mint növendéktársai csak afféle átlagos színészt láttak benne, akiből — gondolták ők — igazi nagy emberábrázoló sohasem válhatik.

A színészakadémia elvégzése után, 1890-ben, Somogyi Károly társulatánál lett színész, ahol főleg szerelmes és bonvivant szerepeket játszott. Az átlagnál azonban itt sem emelkedett felül. Hja, a nemes gyümölcs lassan éri. Ő is úgy volt, mint nagy elődei, — Megyeri Károly és Egressy Gábor — akikről kezdő korukban senki sem olvasta le leendő nagyságukat. Az igazi tehetséget azonban nem hogy elcsüggesztené a meg nem értés, sőt éppen ellenkezőleg, további önfejlesztésre sarkallja. Pethes Imre is egyre tanult és szemlélődött. Lassankint megismerte a maga sajátos színjátszó eszközeit és rájött, hogy azokat az akkor még divatos szavalási játéktílus keretein belül nem értékesítheti, hanem új utakon kell megindulnia.

Pethes Imrének tíz évre volt szüksége, hogy szárnyait teljesen kibonthassa, de akkor aztán egyszerre fent volt a színészi diadal tetőpontján. Ki ne emlékeznék az ő csodálatos Cyrano-jára, amelyet Budán játszott Makó Lajos színtársulatánál, a krisztinavárosi színpályán? Nevét egyszerre